

Austatud lõpetajad!

Koolis on jälle käes pereheitmise aeg. Te lõpetate oma õpingud, jättes seljataha teooriatunnid ja praktilised harjutused. Igal lõpetajal on olnud oma õpiajal saavutusi, mille üle saame uhkust tunda. Õpingute ajal esile kerkinud probleemide lahendamises kogesite ilmselt ka ebaõnnestumisi. Iga kogemus on väärtuslik, kui osata sellest õppida.

Täna astute te tööelule, mis saab kindlasti olema hoopis teistsugune kui teie vanematel. Elame suurte muutuste ajajärgul, mis just noortele elluastujatele peaks looma uusi võimalusi - nii isiklikuks kui tööalaseks arenguks.

Oleme teile Ida-Virumaa Kutsehariduskeskusest püüdnud teele kaasa anda parima, mida suudame. Nüüd on teie kord ennast realiseerida ja näidata, et meie koolis omandatu ei ole läinud tühja.

Täna saate te lõputunnistuse, kuid meie elu kiired muutused lubavad arvata, et peate oma algava tööinimese elu jooksul veel korduvalt koolipinki istuma.

Ida-Virumaa Kutsehariduskeskuse uksed on teile ka edaspidi alati avatud!

Parimate soovidega

Margus Ojaots,
Ida-Virumaa Kutsehariduskeskuse direktor

Martin Repinski: "Kutsekool pani mu maailma paika"

"400 kitse, 90 veist, neli hobust ja üht-teist veel," loeb Konju talu peremees Martin Repinski üles oma talu pudulohuseid. Pole just paha saavutus vaid 27aastase mehe kohta, kes talu nullist üles ehitas. Lisaks lobitöö põllumajandusministeriumis eurotoetuste suurendamiseks. Ajakirjanikuga vesteldeski on kutse põllumajandusministeriumi teenedemärkide üleandmistseremoniale lauanurgal ootamas. Ambitsioonid on noorel mehel suured, et kõike, mis plaanis ette võtta, hästi teha. Kuid tegelikult õppis noor mees Jõhvi kutsekoolis hoopis keevitajaks, mis pole just tavaline talupidaja haridustee.

Ebatavaline on juba intervjuu tegemise aeg. Pole just palju temavanuseid, kes ajakirjanikuga kohtumise pühapäeva hommikul kella kümneks kokku lepivad, paludes veel tund aega varem igaks juhaks üle helistada. "Soov ja tahe kohe, kõike ja kiiresti teha on mul juba geenidega kaasa antud. Alles viimase aasta jooksul olen aru saanud, et 365 päeva aastas 24/7 rabeledes kaua vastu ei pea. Nüüd püüan natukekesehaaval oma kohustusi delegeerida talu kümnele töötajale," ütles Martin.

Esimeseks päris tööks oli Martinil ajalehepoisi amet ajalehes Põhjarannik. Kümneaastane ajalehepoiss jäi kõigile meelde kui tohutu energiaga visa müügi-mees. Seejärel tuli 15aastase na esimene eraettevõtlus. "Ostsin odavalt romuaautosid, mosseid ja sapakaid, lammutasin neid ning müüsin vanarauana maha. Kui auto oli sõidukorras, siis enne osade võtmist sai metsateedel muidugi ringi rallitud, kuni kannatas sõita." Autode vastu oli suur huvi ja saigi paberid Jõhvi autoremondi erialale sisse viidud. Kahjuks jõudis Martin septembris aga harva kooli ja ta kustutati Jõhvi kutsehariduskeskuse õpilaste nimekirjast. "Järgmisel aastal viisin dokumendid uuesti sisse, aga kuna autoremondi erialale oli konkurss suur, pakuti mulle keevitaja eriala klausli-

Foto Peeter Lilleväli

ga, et kui nüüd mõistus pähe on tulnud ja hoolega õpin, saan hiljem üle minna. Ent peatselt selgus, et ka keevitaja eriala on põnev," rääkis Martin.

Loomulikult ei jäänud Martinisugune energiapomm ainult õpeklassi istuma, vaid toimetas ka kooli ajalehte.

■ Saksamaal sai Eesti armsaks

"Esimestel kursustel tegin koolilehte. Kolmandal olin juba Kurtnas suusasaabaste sisuteedel valmistavas firmas täiskohaga tööl ja koolis käisin kaugõppe teel. Pärast lõpetamist tegin mõned kuud keevitajatööd Eestis ja siis hakkasin Euroopat valutama. Saksamaa-Hollandi piiri lähedale laevatehasesse läksime Eestist viiekesi. Töök oli suurte ristluslaevade tegemine. Kohe alguses tahtsime töestada, et oleme head töömehed, ja selga esimesel nädalal ei sirutanud. Pärast

sesta tuli aga meister meie juurde ja ütles, et nüüd nädal aega vahite niisama. Selgus, et kogu laevaehtus oli ilusasti nädalate kaupa pulkadeks lahutatud ning kui keegi liigselt rabeles, siis hakkas see mingil hetkel teiste erialade mehi segama," ütles Martin.

Sellisest tasa ja targu tööst aga sai viie kuu pärast kõrini. "Otsisin uusi väljakutseid, kus saaksin oma energiat täiega rakendada. Kuna mu õel oli allergia ning seda raviti kitsepiimaga, mida oli raske hankida, siis mingil hetkel hakkas lamp põlema, et siin on üks turuniis Eestis päris tühi. Nii tuligi mõtte põllumehes hakata ja kitsepiimatoodetele spetsialiseeruda. Ja selleks, et töö ikka ennast ära tasuks, ei olnud mõtet potipõllumeest mängida, vaid tuli teha tõsine tootmisettevõtte, mille oleks turgu ka lähimbrusest kaugemal," ütles Martin.

Nii muutuski erialalt keevitaja hoopis Eesti üheks suuremaks

kitsepiimatootjaks. "Eestis on hea see, et väikeses riigis saab igaüks oma arvamuse kuuldavale tuua, ning viimastel aastatel on talu ülesehitamise kõrval tegutsenud ka põllumajanduspoliitika mõjutamisega. Suurim tööviit on kindlasti see, et nüüd ei ole kitse kohta antav toetus enam lamba omaga võrdne, vaid sellest kaks korda suurem," sõnas ta.

■ Kutsekool andis õige eluhoiaku

Ida-Virumaa Kutsehariduskeskuse meenutades pole Martin Repinski kiidusõnadega kitsi. "Juba see esimene väljaviskamine tegi selgeks, et elus keegi sulle pudrulusikaga järele ei jookse. Kõik, mida teed, on vaid endale kasuks või kahjuks. Samas oli koolis ka hea täiskasvanulik vaim. Õppejõud suhtusid meisse kui täiskasvanud inimestesse ja lausa sõpradesse ning kõik probleemid ja

mured arutasime läbi. Ei olnud üle vaid kulpi lüüa ja "just nii!" hüüda. See kool oli põhikooliga võrreldes ikka täielik täiskasvanute maailm. Kõikide tegemiste ja mittetegemiste tagajärjed tuli endal kanda," ütles Martin.

"Ja loomulikult ei saa märkimata jätta, et ühele eesti tüdrukule mulje avaldamiseks sai eesti keele õppimine tõsiselt käsi võetud," lausub ta. Praegu on Martini eesti keel peaaegu aktseptsioon ja sõnade otsimiseks tehtud pausideta. Ja rääkimistempo meenutab kuulipildujat.

Energia ja pealehakkamist on Martinil alati olnud, aga Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus andis hea baasi edaspidiseks. "Neid kutsekaastaid meenutan alati hea sõnaga. Seal sai hea kooli, kuidas tegelik täiskasvanute maailm toimib. Sellela elus edasi ei jõua," ütles Martin Repinski.

Üleriigilise keevitajate võistluse võitis Aivar Kuusk Ida-Virumaa Kutsehariduskeskusest

Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus võõrustas 6. veebruaril Jõhvis toimunud esimesel üleriigilisel keevitajate võistlusel "Parim keevitaja 2014" kutsehariduskoolide keevitajaõpilasi kõigist seitsmest Eesti kutseõppeasutusest, kus keevitaja ametit omandada saab: Narva Kutseõppekeskus, Rakvere Ametikool, Sillamäe Kutsekool, Tallinna Lasnamäe Mehaanikakool, Tallinna Tööstushariduskeskus, Tartu Kutsehariduskeskus, Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus. Igast koolist osales võistlusel kaks õpilast.

"Võistluse abil saame kaasa aidata keevitajate ametioskuste tõusule ja eriala populaarsuse kasvule," ütles Ida-Virumaa Kutsehariduskeskuse direktor Margus Ojaots. "Keevitaja eriala on Eestis väga perspektiivne - häid spetsialiste otsitakse tiktutulega taga," lisas Ojaots.

Võistluse tulemused:

1. koht - **Aivar Kuusk**, Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus, 130 punkti;

2. koht - **Veljo Taalkis**, Rakvere Ametikool, 128 punkti;

3. koht - **Anton Skvortsov**, Lasnamäe Mehaanikakool, 127 punkti.

Meeskondlikus arvestuses võitis Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus - **Aivar Kuusk** ja **Nikita Tsõgankov**.

Ida-Virumaa Kutsehariduskeskus on seitse aastat korraldanud regionaalset Virumaa kutseharidusasutuste keevitajaõpilaste võistlust, kus on osalenud Narva, Rakvere, Sillamäe ja Jõhvi kool.

"Sellel aastal kutsusime osalema kõik Eesti keevituseriala andvad ametikoolid," sõnas Ida-Virumaa Kutsehariduskeskuse ehitaja ja mehaanikaõppe valdkonna juhataja Aleksander Litnjantšin. "Võistlusega saame võrrelda nii õpilaste kui nende juhendajate taset, võtta üksteisest eeskujuga ja arendada keevituse eriala Eestis," täiendas Litnjantšin.

1. üleriigilist keevitajaõpilaste võistlust "Parim keevitaja 2014" toetasid SA Innove, AS Alas-Kuul, AS Remeksi Keskus, Roba (OÜ Diamant Grupp), Spetsiselektroodi AS, Stokker.

